

LAIVAS

No. 11. Metai X

Kovo-March 8, 1930

ESR valst.
respubl.
baltija

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

PIRMAS GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

E v a n g e l i j a

MT. 4, 1—11.

L e k c i j a .

2 KORINT. 6, 1-10.

ANUO metu Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrus, kad būtų velnio gundytas. Išpasninkojęs keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių, po to buvo alkanas. Tuomet gundytojas prisitartinęs jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos.

Jis, atsakydamas, tarė: Parašyta. Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos. Tuomet velnias paėmė jį į šventąjį miestą, pastatė jį ant bažnyčios viršaus ir jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn; nes parašyta: Jis davė savo angelams paliepiimų apie tave, ir jie neš tave ant rankų, kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį. Jėzus jam tarė: Taip pat parašyta: Negundysi Viešpaties, savo Dievo. Velnias vėl paėmė jį į labai aukštą kalną, parodė jam visas pasaulio karalystes ir jų garbingumą ir jam tarė, Aš visa tai tau duosiu, jei parpuoless pagarbinsi mane. Tuomet Jėzus jam tarė: Eik šalin, šetone! nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetar-

BROLIAI: mes jus raginame neimti Dievo malonės veltui. Nes jis sako: Aš išklausiu tave malonės metu ir išganymo dieną tau padėjau. Štai dabar malonės metas, štai dabar išganymo diena! Neduokime nė vienam jokio papiktinimo, kad mūsų tarnystė nebūtų peikiama, bet visame parodykime save, kaip Dievo tarnus, didele kantrybe sielvartuose, varguose, suspaudimuose, smugiuose, kalėjimuose maištuose, darbuose, budynėse, pasninkuose, nekaltybe, išmintimi, romumu, meilumu, šventąja Dvasia ir neveidmaininga meile, tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisybės ginklais dešinėje ir kairėje, garbėje ir negarbėje, kuomet pikta ar gerai apie mus kalba, laikomi suvedžiotais, tačiau tiesakalbiai, nepažįstamais, tačiau žinomi; laikomi mirštančiais, nors mes dar esame gyvi; kaipo nuplakti, tačiau neužmiršti; kaipo nuliudusieji, tačiau visuomet linksni; kaipo beturčiai, bet kurie daugelį daro turtingais; kaipo nieko neturintieji, tačiau visa turintieji.

nausi. Po to velnias paliko jį; štai, prisitartinuo angelai ir tarnavo jam.

Užsakykite “LAIVĄ” Savo Giminėms Į Lietuvą

Nuostabus Regėjimas.

Juzė Stalioraitytė.

(Iš atsiminimų apie paskutinį „Baltąjį“ Marijoną Generolą kun. V. Senkų).

I.

1911 m., man beeinant Marijampolės miesto gatve, pasigirdo garsus marijonų parapijinės bažnyčios varpų gaudimas. Diena buvo miglota ir šiek tiek linojo. Pažiūrėjau į aukštus, aukštin besistebiančius, baltus bažnyčios bokštus, iš kurių skrido varpų aidai; tačiau jie man nieko aiškaus nepasakė. O varpai vis gaudė ir gaudė be atvangos. Jų liūdnas, kažką negero pranašaujantis balsas rodos šaukte šaukė mane į bažnyčią sužinoti kas atsitiko.

Pasukau Bažnyčios gatve. Čia skuba daug žmonių, ir visi renkasi prie bažnyčios. Pasivijusi vieną savo pažįstamą, klausiu:

— Kur taip skubate? Ir kas čia šiandien bažnyčioje per pamaldas, kad tie varpai taip nepaprastai gaudžia?

Nustebinta tokiu mano paklausimu žmonelė pastatė akis ir tarė:

— Argi tu nežinai? Argi tu ne katalikė, kad nežinai, jog šiandien bažnyčios šventoriuje laidoja paskutinį Marijampolės Marijonų vienuolyno baltąjį vienuolį, kunigą Vincentą Senkų? Juk jis čia pat buvo klebonu?!

Nieko neatsakiau į senukės išmėtinėjimus ir tylėdama skubėjau toliau. Įsmigo man į galvą josios žodžiai: „laidoja paskutinį baltąjį vienuolį.“ Vadinasi, jis jau mirė. To aš tikrai nežinojau... Taip pat nežinojau, kad jis vienuolis, — aš maniau, kad jis taip sau baltai nešioja. Kol jis buvo gyvas, aš jo, kaip kunigo, nekenčiau. Jis man atrodė žiaurus ir, pasak kai kurių pa-

žįstamų pavadinimo — „grubijonas.“ Bet dabar kažkodėl pasidarė man jo lyg gaila. Gal dėl to, kad jis mirė, o gal—kad buvo paskutinis baltasis vienuolis?..

Įdomumo vedama atbėgau į šventorių. Žmonių minių minios kemšasi, grūdasi artyn prie kunigo, baigiančio sakyti pamokslą. Sunku man buvo ir prisigrūsti. Kunigo Senkaus grabo nemačiau, tik išgirdau paskutinius kunigo, sakančio pamokslą, žodžius: „Tėve Senkau, Baltasis Vienuoli! Šiandien tave paskutinį priglaudžia šaltoji žemelė!.. Ten, nuėjęs pas Dievą, neužmiršk atgaivinti vienuolijos. Taip pat ir mus apsaugok, kurie šauksimės tavęs pagalbos, nuo netikėtos mirties, ugnies ir karo...“

Šitie kunigo žodžiai giliai įsmigo man į širdį. Man pasidarė nejauku, baisu: žmonės iš tikrųjų kalba, kad busias karas, baisus karas... O karo metu kiek daug nelaimių gali atsitikti, kiek daug žmonių be laiko į kapus nužengti... Supratau, kad ir man nėra ko labai „mandrauti“: ištikus kokiai nors netikėtai nelaimei, gal ir man reikės šauktis jojo pagalbos.

Kažkokio nujautimo raginama pasiryžau likti prie jojo kapo ir atsiprašyti už jam padarytus mano dvasioje įžeidimus. Taip ir likau stovėti šventoriuje prie medžio, kol visi žmonės išsiskirstė, kol pasilikau aš tiktai viena ir priešais mane kunigo Senkaus geltonų smėlių kapas, žaliais vainikais iš visų pusių gausiai apklotas...

II.

Tie ir kiti metai prabėgo gan greitai. Staiga sugrojo karo trimitas ir prasidejo baisus, seniai žmonių pranašau-

jamais, Pasaulinis Karas. Apsigyvenau tuo laiku tėviškėje. Puskelnių kaime, 6 kilometrus atstu nuo Marijampolės Tėvų trobelė buvo prie pat plento, kuris iš Marijampolės tiesėsi Kauno link. Netoli tėvų trobelės gyveno Skirgailų šeima, kurių trobos buvo taip pat tik per keletą žingsnių nuo plento. Skirgailų šeima susidėjo iš senos motinos, Skirgailo, jo žmonos ir 16 metų dukters, mano draugės.

Artėjo 1914 metų rudenį. Rusų kariuomenė Vokietijoje buvo sumušta ir dideliais būriais traukėsi atgal į Rusiją. Bėgančių kareivių buvo pilni laukai. Tikrai buvo nejauku.

Puskelnių kaimo gyventojai kasėsi žemėje duobes, kad apsisaugotų nuo kulku ir granatų. Tiktai mes su Skirgailais nesikasėme duobių, nes manėme, kad toje vietoje kautynių nebus. Tik retkarčiais kur-ne-kur susišaudydavo rusų ir vokiečių žvalgai. Šiaip buvo visa ramu. Bet, praslinkus porai savaičių, staiga kyla baisiausias kautynės. Iš trijų pusių granatomis ir kulkosvaizdžiais rusai pradeda pilti vokiečius, o vokiečiai nuo Marijampolės pusės tuo pat jiems atsakinėja.

Kovėsi taip smarkiai, kad nebuvo galima nei bėgti pas kaimynus į duobę nei kur kitur patogesnėje vietoje pasislėpti. Mūšio vaizdas buvo toks baisus, kad be ugnies, parako dūmų ir dulkių nieko nebuvo galima įžiūrėti, — viskas nyko dulkėse ir ugnyje. Granatų, šrapnelių šukės ir kulkos nardė į visas puses, nešdamos visiems, ką tik sutikdamos, mirtį.

Tuo baisiu momentu mamą su mažaisiais broliukais ir sesutėmis susodinome kamaroje bulvių rūsyje, o mudu su tėvu vaikščiojova po kambarį ir laukėva, kas bus toliau: gyvenimas ar mirtis.

Kautynės vis dar nesiliovė. Vienu

tarpu rusų kariuomenė pradėjo trauktis, bet vėliau vėl atmušė vokiečių frontą. Tai vienur, tai kitur girdisi ir matosi granatų sprogitimas. Rodos tuojau granata pataikys į trobelę ir — viskam galas. Lauki... skaitai sekundes... bet jautiesi nei gyvas nei miręs. Tas beribis laukimas, įkyrus nuolatinis svyravimas tarp mirties ir gyvybės — baisiausias sielai kančios. Lauki kokios nors permainos, netikėto įvykio, stebuklo. Taip ilgai, rodos, tęstis negali... Tačiau kautynės vis tęsiasi...

Apie trečią valandą po pietų prasidėjo didžiųjų granatų sprogitimas. Mirtis gresė kas sekundė... Aš pradėjau visai neberimti. Apsidairiau, — mano tėvo trobelėje nėra. Jis kažkur dingo! Tuo prisimenu kaimynų pasakytus žodžius, kad pirmiausia užmuš mano tėvą. Argi? Gal jau užmuštas? Gal reikalauja pagalbos?!.. Dieve! Kur mano tėvas?! Tokiu baisiu laiku išėjo!.. Kur ieškoti?! Kur gauti pagalbos?! Mane apima baimės siaubas. Kaip aš silpna, kaip negalinga!.. Nėra pagalbos šioje žemėje... Pradedu melstis, prašyti Dievo stebuklo, kad apsaugotų tėvą ir mus visus nuo staigios ir netikėtos mirties. Šiokia tokia viltis, — gal Dievas išklausys. Bet ji greitai nyksta: argi gali Dievas išklausti manęs, kuri Jam taip netikusiai ligi šiol tarnavau...

Staiga prisimenu Marijampolės bažnyčios šventoriuje 1911 m. palaidotą Baltąjį Vienuolį... Prisimenu, kaip kunigas sakė prie jo kapo pamokslą, kaip ragino šauktis jo užtarymo pas Dievą nelaimingose valandose. Prisimenu ir tai, kaip aš meldžiausi prie jo kapo, prašydama apsaugojimo nuo staigios ir netikėtos mirties... Jis mane išklausys, jis man išmels stebuklą, — šmėkstelėjo man mintis. Pradedu tad šauktis jo pagalbos ir užtarymo.

III.

Atsimenu kaip šiandien, nors nuo to laiko praėjo jau penkiolika metų. Aiškiai atsimenu, kai, man atsistojus prie lango, tolumoje buvo matyti, kaip, sprogus didžiulei granatai, žemių ir dūmų stulpas pasikėlė į padangę ir sumišo su kraujuota ugnimi. Drebėdama iš baimės ir išgąscio, aš kalbėjau šiuos žodžius: "Tėve Senkau, Baltasis Vienuoli! Jeigu tu esi danguje pas Dievą, tai išklausyk manęs. Išgelbėki nuo baisios mirties mano tėvą ir mane ir visą mūsų šeimą! Baltasis Vienuoli, išgirsk mane! Padaryk stebuklą, jei gali!"

Vos išstariau tuos žodžius, staiga pamačiau kunigą Senkų visai arti, — čia pat prie lango. Gyvas, baltuose rūbuose, tik ant krūtinės didelis juodas kryžius... Jis žiūri į mane ir tyliau balsu ramiai sako: "Jeigu tu tylėsi per penkiolika metų apie tą stebuklą, tai aš šiandien tavo prašymą išpildysiu, — išgelbėsiu nuo baisios mirties tavo tėvą ir visą jūsų šeimą." Tai pasakęs staiga pranyko.

Aš stovėjau nutirpusi iš nustebimo ir baimės; negalėjau nė iš vietos pasijudinti. Aš maniau, kad iš išgąscio ir baimės jau netekau proto: kun. Senkus, jau tretį metai kai miręs, šiandien atrodo gyvas ir kalba. Ar tai gali būti? Argi čia būtų tikrai stebuklas?! Ne, stebuklus aš netikiu, — tai man iš baimės taip rodosi, pamaniau. Bet tai buvo tikrenybė — ir šventa tikrenybė, nes vėl tuoj pamačiau tą Baltąjį Vienuolį toje pat vietoje. Jis vėl man tarė: "Tu prašai išgelbėti nuo mirties tavo tėvą. Jis dabar sėdi Skirgailų troboje, kaip tik prie tos sienos, į kurią už kelių minučių kris didžiulė granata." Tai išgirdusi, aš baisiai persigandau ir nežinojau ką daryti. Kažkokios vidujinės jėgos stumiami, nubėgau į kaimynų tro-

belę ir iš tiesų radau ten sėdintį prie sienos tėvą. Įbėgusi į vidų surikau: "Tėte, bėk namo!" Bet jis neklausė mano prašymų bei maldavimų ir griežtai atsisakė eiti. Aš visai netekusi vilties jį perkalbėti, jau buvau beeinanti iš Skirgailų kambario. Bet prie durų slenksčio pastojau man kelią Baltojo Vienuolio paveikslas. Aš vėl grįžau į kambarį ir surikau: "Tėte, bėk namo, nes ten bloga!" Tėvas patikėjo mano žodžiais ir išėjo iš kambario. Aš, dar kiek pasilikusi, raminau verkiančią Skirgailų šeimą ir juos visus prašiau išeiti iš trobelės, bet jie manęs neklausė. O, kad aš būčiau pasakiusi jiems tiesą, kad man apsireiškė Baltasis Vienuolis, gal būtų jie paklausę, gal dar būtų ir šiandien gyvenę! Bet tos tiesos aš jiems negalėjau sakyti. Prisiminusi Vienuolio pranešimą, nors dar tvirtai jį netikėjau, tačiau greit pasprukau iš nelaimingos trobelės.

Parbėgusi namo radau tėvą piktą. Jis mane barė, kad aš jam sumelavusi, sakydama esą namie bloga. Aš pradėjau teisintis. Šiek tiek mudviem pasiginčijus, jis dar labiau supyko ir vėl buvo beeinąs į Skirgailus. Jokiu būdu negalėjau jo sulaukyti; žuvo paskutinė viltis. Tik jam išėjus į lauką, išgirdau jo balsą: "Skirgailai dega!" Nekreipdami dėmesio į kulkų, šrapnelių bei granatų šukių lakstymą, nusiskubinova su tėvu į nelaimės vietą. Tėvas nubėgo pirmutinis, aš šiek tiek paskiau.

Įbėgusi į kiemą pamačiau, kad visi langai išbyrėję, o per išmuštus langus girdisi baisus riksmas ir šauksmas: "Vai Jėzau, vai Jėzau, gelbėk!"

Prasidarau priemenės duris; tuokart griūva į vidų lubos ir nuo aukšto pabirsta kviečiai. Vidun įeiti jokiu būdu nebegalima. Pribėgu prie lango ir žiūriu vidun: per tą sieną, prie kurios ne-

seniai sėdėjo mano tėvas, matyti laukas. Per tirštus dūmus ir ugnį nieko daugiau nebegalima įžiūrėti. Apibėgu trobą aplink iš sodelio pusės. Čia pamatau baisų reginį: visa siena išardyta ir sutrupinta, o sužeistas Skirgaila, iššliaužęs per sugriautą sieną, sėdi sodelyje aptekęs kraujais ir aimanuoja. Jo koja sutrupinta į smulkius gabalėlius, o per ranką perėjusi granatos šukė...

Vargšas nudžiugo, pamatęs mane. Valandėlę pamiršęs ir savo skausmus, jis paklausė:

— Juzytė, pasakyk man, koku būdu tu galėjai žinoti, kad taip greitai į šitą sieną kris granata?.. Tėvą išsivedei, pati išbėgai, prašei ir mus išėiti, — bet mes tavęs nepaklausėme... Pasakyk man, nekankink! Aš dabar tikiu, tikiu, — čia turėjo įvykti stebuklas.

— Taip, — atsakiau aš, — čia stebuklas. Bet man apie jį kalbėti—uždrausta.

Tuomet sužeistasis pradėjo vėl dejuoti ir vaitoti. Priešais jį stovėjo mano tėvas ir verkė, gailėdamasis savo senojo draugo... Aš staiga atsiminiau, kad degančioje troboje yra likusios moterys ir pradėjau šaukti:

— Dieve, jos gyvos dega!

Bet Skirgaila tikrino, kad moterys užmuštos, — mat, jos jau buvo prisirengusios mirti. Po to nelaimingasis maldavo tėvo, kad mes jį nugabentume į savo trobelę, nes jis bijas, kad vėl nekristų kokia nors granata ir jo visiškai neužmuštų: jis norįs ramia mirtimi numirti.

Tuomet jam pasakiau:

— O jeigu ir į mūsų trobelę pataikys granata?

Bet jis man atsakė:

— Niekados! Jus išgelbėjo kažkokia, man nežinoma, galybė, apie kurią jūs tylite.

Tėvas patenkino mirtinai sužeisto draugo prašymą: atsivežė karutį, atsargiai užsodinova ant jo nelaimingąjį ir nusivežė jį į savo trobelę.

Valandėlę pasilikau nelaimės vietoje. Baisus ir šiurpulingas reginys dar ir šiandien gyvai stovi mano atmintyje. Rodos ir šiandien dar matau baisiai sužeistą, kraujuose paplūdusį Skirgailą ir pusiau sugriuvusį, degantį namą... Dega visos Skirgailų trobos. Baisus gaisras nušviečia mano veidą, o kartūs karšti dūmai ėda gerklę ir dusina plaučius. Ten dega Marytė, mano draugė; dega senutė, Skirgailo motina; dega ir Skirgailienė... Dega graudžiai kaukdamas ir šunelis, pririštas prie lenčiūgo; šiurpulingu balsu mykia karvė ir žvengia, muistosi arklys liepsnojančiame tvarte... Nes, sugaišdami su sunkiai sužeistu Skirgaila, ir tuos gyvulėlius užmiršome paleisti... Taip būtų degęs ir mano tėvas, jeigu Baltasis Vienuolis nebūtų laiku mane įspėjęs...

— O Baltasis Vienuoli! Tu išklausei mano prašymą, tu apsaugojai mano tėvą, — mus visus nuo netikėtos mirties ir visą mūsų turtą nuo žuvimo; bet dėl ko ana šeima turėjo taip baisiai nukentėti?..

Prabėgus kuriam laikui, toje vietoje, kur būrėsi jauki Skirgailų šeimynėlė, kur stovėjo kukliai sutvarkytas jų gyvenimas, nebeliko nė kvapo gyvybės, o rusinčios žarijos, apdegę mūrai ir plytų kamines liudijo, kad jie buvo čia gyvenę... Vis tai Didžiojo karo auka! O kiek tokių aukų buvo, — kas sukaitys...

Sutemus rusų kariuomenė užėmė Puskelnių kaimą. Vokiečių frontas pasitraukė atgal. Nutilo baubusios granatos ir zvembusios kulkos. Visame fronte buvo ramu. Girdėjosi tiktai karėivių kalbos ir matėsi dar teberusenančios ugnys:: (Visus tuos įvykius

gali paliudyti matę Puskelnių kaimynai: Skrinskai, Griniai, Labanauskai, Pačesai ir kiti.— **J. S-tė.)**

Tik dėliai Baltojo Vienuolio stebuklo per Didįjį karą mūsų šeima išliko karo audrų nepaliesta. Aš dabar tikiu, kad tai buvo stebuklas, nors pirmiau apie tai abejoju.

Už tokią didelę malonę nieku neatsidėkojau kun. Senkui, tiktai išpildžiau jo pastatytą sąlygą: per penkiolika metų ištylėjau niekam nė žodžio

apie tą stebuklą nesakydama. Tai buvo man gan didelė auka.

Ilsėkis dabar šventasis Vienuoli, Marijonų Marijampolės parapijos bažnyčios šventoriuje ir viešpatauk Linksmybės Karalijoje, užtardamas pas Dievą tuos, kurie, atsiradę dideliuose pavojuose, šauksis Tavo pagalbos ir užtarymo.

(pas.) **Juzė Stalioraitytė** (Iš "Š.").
Puskelniai, 1929 m. gruodžio mėn. 15 d.

Marija Po Kryžiumi.

"Prie Jėzaus Kryžiaus stovėjo jo motina" (Jon. 19, 25).

Viešame Išganytojo veikime nedaug besirodo Jo šv. Motina Marija. Poroje vietų užtinkame Evangelijoje jos vardą paminint iš tų trijų Jėzaus veikimų metų. Tai Galiliejės Kanoje, vėl vieną kartą tebekalbant minioms, jo motina norėjo jį pamatyti (palyg. Mat. 12. 46), o paskui jau matome šv. Motiną prie Jėzaus kryžiaus. Buvo tai sunkiausia Marijai valanda. Jos karštai mylinti Jėzų širdis buvo varstoma be galo didelių skausmų. Iš niekur ji neturėjo suraminimo nei paguodos. Visi kiti už tikėjimą kentėtojai kentė savo kūnų, bet jie širdyje džiaugėsi, giesmes giedojo, juokavo iš budelių, nors buvo kepinami ant geležinių grotų gyvi. Marijos-gi širdis turėjo pakelti visus Išganytojo skausmus. Ji mylėjo be galo savo dieviškąjį Sūnų. Ir štai, ji mato Jo kūną visą žaizdose, kraujuose pasriuvusį, niekinamą ir keikiamą. Izraelio vadų, prikaltą prie kryžiaus ir pastatytą vidudienio kaitroje mirti tarp dviejų piktadarių niekingiausia mirtimi. Ji negali trokštančiam Sūnui nei vandens paduoti, nei nuo Jo akių nušluostyti ašaras, sumaišytas su krauju, — vien iš tolo jai leista kentėti be galo skaud-

žias kančias. Nors šv. Panelė Marija nebuvo kankinta, bet ji iškentėjo daugiau sopulių, negu visi kankiniai. Išsipildė Simone žodis: "Tavo pačios sielą pervers kalavijas" (Luk. 2. 35).

Ji savo širdyje galėjo dejuoti. O jūs žmonės, žmonės, ką Jėzus blogo jums padarė, kuomi nusikalto, kad gėdingiausia mirtimi jį baudžiate? O jūs visi, kurie praeinate keliu, pažvelkite ir matykite mano skausmą, ar yra kieno didesnis už mano skausmą.

Atmink žmogau, kentėtojų Karalienė. Po kryžiumi stovėdama ji kartu kentėjo su Jėzumi už visas nedėkingas Dievui sielas, ji kentėjo ir už tave. Geriausiaji Motina tapo nusidėjėlių gelbėtoja. Ir ji gelbsti ištaisais amžiais nusidėjėliams, norintiems daryti atgailą ir šaukiantiems jos pagalbos.

Malda. Atmink, švenčiausiaji Pana Marija, jog nuo amžių nėra girdėta, kad kas, ieškodamas Tavo prieglobos, meldamas Tavo pagalbos, šaukdamasis Tavo užtarymo, būtų buvęs Tavo apleistas. Aš tokiu pasitikėjimu įdrasintas, Panų Pana, Motina, puolu, einu prie Tavęs, prieš Tave vaitodamas nusidėjėlis stoju. Žodžio Motina, neniekinki mano žodžių, bet teikis juos maloningai išgirsti ir išklausti. Amen.

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tāsa).

Nusidējēlis linkęs yra manyti, jog jo nusi-kaltimas tēsēsi trumpā valandēlē, tad ir bausmē bus trumpa. Taip nēra, nes bausmē seka kaltēs didumā, o nē laiko ilgumā. Tarp žmoniū girdime įvykus tragedijoms: viename akymirkyjē vienas kitā nužudē. Nors žmogžudystē tēsēsi labai trumpai, bet bausmē tēsiasi ilgai, keliolika metų sunkaus kalėjimo, kartais iki gyvos galvos, o kartais net nuteisiamā mirti už žmogžudystē, t. y. visuomenē amžinai nori atsikratyti doriniai sugedusio žmogaus. Tame yra dieviškos bausmēs atvaizdas.

Žmogus savo amžinumoje nusikalsta, nē iš atžvilgio į tai, kiek laiko, ar net visā gyvenimā nuodēmēje tūni, bet kadangi nuodēmē savo tikslu apsirenka, tuomī jis parodo, jog nori amžinai nuodēmēj tēsėti. Nedorėliai norētū be galo ilgai gyventi, kad be galo ilgai galētū nuodēmēse skęsti, mokina šv. Tamas Akvinitis (pal. 1, 2. q. 87, a. III, ad 1.).

Užklupusī mirtis nusidējēlī neatmaino, ir jisai amžinai pasilieka su savo sunkia nuodēmē ir bausmē. Vien tik Dievo malonē ir žmogaus atgaila už nuodėmingā praeitį gali sielā apvalyti nuo nuodėmiū ir amžinū bausmiū, gali protā tiesoje palaikyti ir valia gerame sutvirtinti.

Jeigu dabar, protu suprātēs nuodēmēs blogumā ir apgailėtinus jos padarinius, norētum sužadinti širdyje tikrā norā atgailoti už nuodėmingā praeitį, pats vienas pasilikēs savo kambaryje, klaupk prie kryžiaus ir kalbėk graudžia širdimi.

— Šventasis Kristaus Kryžiau! prabilk į kurčią mano sielā Jėzaus skausmū ir meilēs garsais, parodyk, kiek gerasis Mokytojas nūmylėjo mokinį.

Geriausias Jėzau, kas-gi Tave privertē taip skausmingas kančias už mane kentėti? Tu esi gyvybės teikėjas, o štai, prikalts esi prie kry-

žiaus; iki mirčiai tapai klusnus. Tu esi Dievo Sūnus, bet žmogaus prigimtį prisiėmēs, ant Kryžiaus prikalts, kenti pasiimtame kūne be galo žiaurias kančias!

O maloniausias Jėzau, Tu ištemptas skausmū ant kryžiaus, savo kraują ir gyvybę už mane aukoji. Štai Tavo perdurtas ietimi šonas ir širdis; kojos ir rankos vinimis prikalts; išdžiūvusios lūpos gailestingā dovanojimo žoditaria, o kraujais ir prakaitu aptemdintos akys man amžinā šviesā žada! Išskėstos rankos, kraujais aptekėjusios, kviečia mane prie savęs. Išganytojau, Nekaltasis Dievo Avinėli, Tu už mane kenti ir miršti, piktadariu pagarsintas!

Gaila man, jog negalėjau matyti angelų Viešpatį nusižėmusį ir kenčiantį, kad pakeltū žmones prie angelų! Gaila man, jog nemačiau paniekinto Dievo mirštant, kad nusidėjėliai gyventū!.. Bet raminkis, mano širdie, nes nebūtum atlaikiusi verkdamā to reginio. Dabar verk, raudok, dejuok, nes tu buvai Jo skausmū priežastis.

O mano siela, tu nusikalts, o teisusis už tave nubaustas; tu nusidėjai, o nekaltas už tave kentėjo. Ką tu užsipelnei, Išganytojas iškentėjo. Tu buvai išdidi, o jis tapo pažemintas; tu neklusni, o jis tavo neklusnybės dėmē savo klusnybe nuplovė.

O mano siela, kuomi gi atsilyginsi Dievui už taip didelę meilę, pasišventimą ir malonin-gumą? Ar gali savo širdyje ką-nors atrasti, kas būtų toms Jėzaus malonėms panašu? Tikrai, nesugebėsi išgalvoti, 'ką galėtum palyginti dieviškam gailestingumui, bet savo graudingoj širdyje gali surasti dėkingumą Išganytojui.

O Jėzau, sopuliai man širdį veria, Tavo širdies skausmā prisiminus, karštos ašaros suvilgė mano blakstienas, kad Tu už mane verkei, Tavo erškėčių vainikas nulenkė mano galvą prie Tavo kojų, Dangaus ir Žemės Karaliau, mano Išganytojau, o sopulingas kryžius atskyrė mano širdį ir ją pakėlė iš nuodėmingo gyvenimo. Pamačiau savo praeitį ir išsi-

gandau, jog tiek Tau nedēkingumo buvau parodēs. Viešpatie, sustiprink gerame mano silpstančią širdi, kad išvengčiau visu nusiđėjimu, kad pasitaisyčiau iš visu yđu ir nuodėmingu noru, kad Tavo meile užsideges, nepabijočiau reikale gyvybės už Tave atiduoti, nes Tu esi mano Dievas, mano laimė, mano viskas.

3. *Nuodėmių nekenčimas.* Pamaldumo sieloje nebus, kol širdis skęs nuodėmėse. Nuodėmė ir tikras pamaldumas nesuderinami, nes pamaldumas yra ištikimybė Dievui, o nuodėmė — Jam neištikimybė. Dideliuose dalykuose neištikimybė Dievui yra sunki, mirtinoji nuodėmė, mažesnius — kasdieninė, atleistinoji nuodėmė; panašiai į kūno gyvybę: vienos ligos atima kūnui gyvybę, o kitos gyvybę išstato pavojun.

Svarstydami nuodėmingą žmogaus praeitį ir kad reikia už ją daryti atgailą, supratome sunkios nuodėmės blogybę iš atžvilgio į Dievą ir į mus pačius, o taip gi, kad už mirtiną nuodėmę žmogaus protas ir Dievo teisingumas reikalauja nusidėjėliui amžinos bausmės. Nutarėme velyk kūno gyvybės nustoti, negu sunikiai Dievui nusikalsti.

Sąžinės skąstumo ir ramybės siekdami, privalome savo sielos gyvybės neišstatyti tyčiomis į pavojų. Kas nepaiso mažų dalykų, greitai dideliuose nusikalsta. Kas nepaiso kasdieninių nuodėmių ir jas tyčia daro, greit sunkia nuodėmė suters savo sielą. Negana gailėtis už blogą praeitį, bet reikia, kad ir dabartis nebūtų nuodėminga. Jei kūno ligos nepakenčiame, bet gydome, — nepakęskime sielos ligų — kasdieninių nuodėmių ir iš jų gydyme savo sielą. Nedarykime nei vienos tyčiomis nuodėmės, nors ji būtų mažiausia. Apvalykime savo dvasią nuo visu blogybių, palaikykime savyje teisingą, tikrą, gerą sąžinę. Tokią sąžinę palaikyti galime vien gerai ją suprātę.

Kas yra sąžinė? Yra tai proto sprendimas apie dorovinę vertę veiksmo. Sąžinė mums nekalba, ar tasai, ar kitas veiksmas yra naudingas, tinkamas, lengvai atlie-

kamas, bet nurodo į dorovinę veiksmo vertę, t. y. ar jisai yra geras, ar ne; ar sutinka su teisingu protavimu, ar ne.

Vienus veiksmus sąžinė sprendžia jiems neįvykus, nurodydama, kas darytina, o kitus įvertina jiems įvykus. Jeigu pasidarė koks nuotikis, kurį sąžinė smerkia, bet negerą darbą atlikęs asmuo visai nei nepagalvojo prieš tai, kad veiksmas galėtų būti nuodėmingas, — nuodėmės nebuvo.

Pav. smarkiai paleisdamas duris, prispaudė tarpduryje kitam pirštus. Veiksmas negeras, blogas, neapgalvotas, bet, jei be blogos valios, netyčia padarytas, — nuodėmės nėra.

Kadangi sąžinė yra proto praktinis veiksmas, o pats protas gali būti ir netobulas, užtat ir šis proto veiksmas gali būti: teisingas ir klaidingas. Klaidinga sąžinė seka klystantį protą, kuris klaidą ima už tiesą. Jeigu toji klaida protui neapgalima, nesuprantama, — sąžinė pasilieka teisinga. Pav.: kas ketvirtadienyje įsivaizdintų, kad tai penktadienis ir žinodamas, jog penktadieniais reikia susilaikyti nuo mėsos, o nežiūrint to imtų ir valgytų mėsą, — nusikalstų, nes pasielgtų prieš sąžinę. Be to, sąžinė yra tikra, kuomet žmogus neabejoja apie veiksmo gerumą, ar blogumą, ir yra abejojanti sąžinė, kuomet žmogus negali įvertinti veiksmo padorumą. Abejones privalo išsiaiškinti, o paskui veikti, kad sąžinė ir įstatymai nekaltintų apsileidime.

Be to, gali būti sąžinė suvaržyta ir palaida. Suvaržyta, skrupuliatyvė sąžinė be priežasties abejoja apie veiksmo gerumą; kur nėra nuodėmės, — ten ji mato nusikaltimą, kur maža kaltė, ten padaro didelę nuodėmę.

Palaidoji sąžinė dėl menkos priežasties pateisina blogą darbą. Pav. Sekmadienyje pradėjo dvekti lietus, ir palaidos sąžinės žmogus pats pasiteisino, jog jisai tą dieną liuosas nuo pareigos išklaudyti šv. Mišių bažnyčioje.

(Daugiau bus).

Teresė Niumaniūtė.

(Stigmatizuota Mergelė).

(Tąsa).

Teresė papasakojo, kad pirmiau jos motina miegojo su ja, bet ji negalėjusi atlaikyti regėjimo Teresės kentėjimų. Nedidelė sofukė, trys kedės ir rašomasis stalelis buvo visi kiti kambarelio baldai. Kryžius ir keli šventųjų paveikslai puošė sienas. Kanarkiukas linksmai ir skardžiai išvedžioja savo melodijas. Aukso žuvelė vikriai nardė stiklinėje su tyriausiu vandeniu. Rinkyns retų drugių ir peteliškių rodė, kaip Teresė mėgo gamtą. "Gamtą moko Dievo išminties, gerumo ir meilės."

Atsisėdome šale Teresės. Pastebėjome, kad kurį-ne-kurį laiką ji jautėsi kaip ir prislėgta sunkumo. "Man labai sunku kalbėti apie mano prityrimus," tarė ji baimingai. Bet jos linksmumas tuojaus gryžo, kaip tik Garbingoji Motina paaiškino, kad mūsų atsilankymo tikslas nėra smalsumas ir žingeidavimas, bet troškimas pasivesti save ir savo intencijas jos dievobaimingoms maldoms ir pasidžiaugti tiesioginiu su ja pasimatymu.

Jos Vidujis Gyvenimas.

Mes draugiškai kalbėjome apie mūsų Kongregaciją, jos prigimtį, mūsų darbų tikslą ir kitus panašius dalykus. Protarpiais, mums besikalbant, Teresė netyčiomis davė mums pamatyti jos vidujį gyvenimą. Ji yra labai įgudus į trumpą atsidusėjimo malda, ypač kuomet yra reikalas pareikšti mūsų mažystę ir Dievo meilę. Brevijorius, mišiolas ir ražančius tai vienatinės jos maldų knygos.

Ji laikosi tos nuomonės, kad kiek-

vienas doras darbas, padarytas Dievo garbei, yra malda. Kiekvienas žmogus privalo dirbti pagal savo išgalių.

Jos sveikata dabar yra menka. Ji nepajėgia dirbti sunkių darbų. Bet ji visą savo liuosąjį laiką pašvenčia darbui darže. Kad kiekvienas privalo dirbti, ją įtikino ir jos regėjimai. Ji su kūdikio paprastumu papasakojo, kaip dvasios pagavime regėjo švenčiausiąją Motiną, besodinančią gėlės į aukštą medžio kelmą, pripildytą žemių ir Jėzų, kuris padėjo Šv. Juozapui daryti stalą.

Teresė, prisimindama buvusius dvasios pagavimus išsitarė: „Ką aš galiu daryti, kad Viešpats ateina ir man kalba. Aš ne trokštu tokių nepaprastų malonių, bet kaip aš galiu sustabdyti Viešpatį, kad jis man jų neduotų!"

Jos Stigmatai.

Teresė jautėsi nei šiaip nei taip, kuomet paprašėme, kad ji mums parodytų savo žaizdas. Išrodė, kad tai daryti jai yra sunku ir nemalonu. Ji paprašė pakartoti tą norą pamatyti žaizdas, kuomet įeis kitas asmuo, kurį laukė.

Ji visuomet stengiasi išvengti rodymo žaizdų kitiems, nes tai jai daro kurį-ne-kurį sunkumą. Ji mums pareiškė, kad Bažnyčios vyriausybė jai leido rodyti žaizdas, tik lankytojams prašant.

Mes taip padarėme, kuomet tas asmuo atsilankė. Teresė nusmaukė nuo savo rankų bėpirštes pirštines ir mes paregėjome žaizdas. Iš jų nebėjo kraujas nuo paskutinio Didžiojo Penktadienio. Anot paties Viešpaties žodžių Teresei, iš tų žaizdų nebėgs kraujas iki švenčiausios Širdies šventės, birže-

lio 15 d. Tai iš tikrųjų išsipildė.

Žaizdos iš viršaus rankos buvo apvalios, nikelio didumo; gi delnuose buvo mažesnės ir pailgos. Jose buvo matyti burbuliukai sudžiuvusio kraujo. Lengvas uždegimas buvo matomas aplink žaizdas, itin delnuose. Užklausta, ar del tų žaizdų ji jaučia skausmų, atsakė: „Labai skauda.“

Vienok jos dorinė drąsa ir tvirtybė duoda jai jėgų paslėpti visoki išorinį kentėjimų ženklą. Iš tikrųjų, Teresė pasirodė žavėjanti del savo draugiškumo pasikalbėjimuose.

Ji buvo tikra savo pareiškimuose. Jos žodžiai buvo tvarkomi sveikų dėsnių ir geros, sveikos nuovokos. Joje pasirodo jėga įeiti į savo artimų mintis.

Jos paprastumas.

Jos visiems patinkama ypatybė — tai nenuduotas paprastumas. Ji mėgsta paprastųjų draugiją, nes „Viešpats yra labai paprastas, panašiais yra Apaštalai, Švenčiausioji Panelė ir šv. Juozapas.“

Su kūdikio paprastumu ir naturališku jį išreiškė savo nuostabą ir džiaugsmą del rašomosios plunksnos (fountain pen), kurią vienas iš atsilankiusių, progai atsitikus, jai matant, vartojo. Ji gyrė jos praktiškumą, kad nevilgoma duoda rašalo ir prašė parodyti kaip ji pripildoma. Savininkas tuojaus tą plunksną pasiulė jai dovanų. Ji labai kukliai atsisakinėjo, ir tik po ilgų įkalbinėjimų ir aiškinimų jį priėmė. Didelis, iš tikrųjų, buvo jos tada džiaugsmas. Išbandžius plunksną, ji ją užsikišo už savo juostos, šypsodamosi į ją žiūrėjo ir glostė savo ranka.

Išbuvome pas Teresę dvi valandas. Jos išrodė kaip dvi minutes. Štai jau tuojaus pusė penktos, kuomet galime pagauti traukinį Waldsassene, į kurį

reikia važiuoti automobiliu pusę valandos nuo Konnersreuth.

Msgr. Messmer'o Knygelė.

Mes girdėjome iš pačios Teresės ir jos motinos lūpų svarbesniųjų jos gyvenimo įvykių istoriją. Ji sunkiai ir skaudžiai sirgo, stebuklingai išgijo ir dabar visiškai nevartoja jokio valgio ir gėrimo.

Šie ir kiti Teresės gyvenimo faktai yra atpasakoti ir moksliskai išgvildinti knygelėje, kurią neseniai atspausdino Šveicarijoje Msgr. Juozas Messmer, Šveicarijos Katalikų Auklėjimo Draugijos Prezidentas.

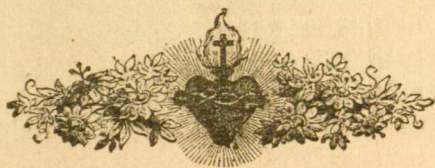
Pirmiausia pasirodė visa eilė straipsnių „Schweizerische Kirchenzeitung'e.“ Vėliau visa tai buvo atspausdinta atskiroje knygelėje. Jai spausdinti leidimą davė Jo Mal. Juozapas Ambuehl, Basel-Lugano Vyskupas.

Tas veikalas buvo padidintas ir susilaukė tokio plataus pasklidimo į žmones, kad greitai susilaukė net devintos laidos. Grynas pelnas nuo išpardavimo buvo skirtas į „Orthopedy Fundą.“ Jo tikslas buvo palaikyti neturtingiems ir paliegusiems vaikams įstaigą, Msgr. J. Messmero pradėtą ir vedamą.

Su didžiu džiaugsmu pasiėmėm darbą tą knygą išversti, ir dėkojame autoriui už suteiktą tam leidimą.

Mūsų veikalas ne visiškai sutinka su originalu, nes daug dalykų teko sutrumpinti. Tai padaryta, kad šis veikalas geriau tiktų amerikiečiams.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

ROMA. Jo Šventenybė, Pijus XI, priėmė savo audiencijon buvusį Portugalijos karalių Manuelį ir jo moterį. Audiencija tęsėsi beveik valandą laiko. Šv. Tėvas daug kalbėjo apie įvairias senovės knygas ir knygynus, ko karalius yra žymus žinovas ir ekspertas.

Vėliau tą pačią dieną priėmė audiencijon Bulgarijos karalių Borisą, jo brolių Kirilą ir seserį Eudoksiją. Pasikalbėjimas tęsėsi apie 20 minučių. Po to tie aukštieji svečiai apsilankė pas kardinolą Gasparrį.

Kitą dieną priėmė kunigaikštį Napoleoną, jo motiną Klementiną ir seserį Klotildą. Pasikalbėjimas tęsėsi apie 20 minučių.

NEW YORK. Paveikslas "Crucifixiu" "Prikryžiavimas," pieštas Piero Della Francesca, parduotas Jonui D. Rockefelleriui, jaunesniajam. Kiek jis mokėjo, dar nežinia, bet tas paveikslas pirmiau buvo parduotas už \$375,000. Rockefeller turėjo mokėti daugiau, kad jis jį įsigijo.

BERLYNAS. Saleziečių arba kunigo Don Bosco kongregacija jau išdirbo 10 metų Vokietijoje. Kada pradėjo savo darbą Vokietijoje, 10 metų atgal, turėjo ten tris įstaigas su 83 tikraisiais nariais ir 27 naujūkais. Dabar jau turi 23 vokiškas įstaigas, kurių 13 dirba Vokietijoje, o 10 kitur ir 412 narių ir 80 naujūkų.

LONDONAS. Westminsteryje įvyko dailininkų ir amatninkų susirinkimas. Įsteigta nauja "Artistų ir Amatninkų Gilda", arba draugija.

Ji darys parodas ir laike jų paskaitas, kada tik bus galima. Viena paroda turės tikslą parodyti aukščiausią, kiek galima, katalikiškos dailės laipsnį. Prie tos progos bus visa kas daroma, kad būtų suprasti katalikiškos dailės ir katalikų

artistų ir amatninkų pamatiniai dėsniai.

Antras parodų ir draugijos tikslas suvesti į artimus santykius katalikus amatninkus, dailininkus ir kitus, kurie domisi įvairiomis pripažinto meno ir dailės šakomis.

Trečias tikslas suvesti profesinius artistus ir amatninkus į dvasinį susibendravimą, kad jie turėtų kartais bendras religines praktikas ir pamaldas ir bendrai rūpintųsi dvasine ir materiale gerove ar atgaivinimu katalikiškos ir krikščioniškos dvasios anglų dailėje.

LEVUKA (Fiji Salos). Gruodžio 11 d. 1929 m. čia perėjo baisiausia vėtra. Daug nukentėjo visi salos gyventojai, kartu ir katalikų misijos. Daugiausia nukentėjo misijos Macuata, Soleeri ir Savu-savu.

Misijinė stotis Reva, įsteigta 1852 m., nukentėjo nuo tvano. Žmonių nežuvo, bet daug jų liko be pastogės, kuomet upės išsiliejo, užliedamos apgyventus plotus.

Katalikų Bažnyčios nuosavybę saloje sudaro 78 bažnyčios ir koplyčios, kurių penkios gali talpinti po 500 asmenų; viena prirengiamoji seminarija, spaustuvė, 43 mokyklos, kelios klebonijos ir seserų namai.

Dauguma mokyklų duoda išlaikymą mokiniams, našlaičiams ir pavargėliams.

Fiji salų yra apie 250. Jų 80 apgyventos. Katalikų yra 12,518. Viso gyventojų yra 157,266.

Misijose darbuojasi 27 kunigai, Marijos Kongregacijos nariai, vienas tegimis pasaulietis kunigas, 14 Marijos Kongregacijos Brolių ir 25 tegimiai Broliai "Vukevruke ni Bete" Kongregacijos. Seserų dirba 60 tegimių "Vukevruke ni Sita" Kongregacijos ir 69 atkeliavusios iš kitur. 25 seserys Pranciškietės dirba Raupsuočių Prieglaudose Makogai.

MUSŲ DARBAI

Visų mūsų darbų tikslas turi būti Dievas. Pirmučiausias ir svarbiausias mūsų rūpestis turi būti, kad Dievas būtų garbinamas mūsų pačių ir kitų. Nes tai yra kiekvieno žmogaus gyvenimo tikslas.

Garbinimas Dievo turi prasidėti mūsų sieloje ir mūsų širdyje, eiti į viršų ir pasirodyti darbais. Jais kiekvienas turi duoti gerą pavyzdį savo artimui, kad ir jį patrauktų garbinti Dievą.

Dabar reikia daryti daug viešų, matomų gerų darbų, kad jais nustelbus daugybės piktinančių blogų darbų. Dabar, mūsų dienose, reikalingas drąsus ir atviras išpažinimas savo tikėjimo ir reiškinys jo įvairiais gerais darbais. Kodėl? Todėl kad dabar labai drąsiai ir atvirai daromi pikti darbai. Juos turi nustelbti dar atviresni ir drąsesni gerieji darbai.

Dirbant tenka visuomet daug nukentėti ne tik nuo priešų, bet net ir nuo savųjų žmonių. Vienok tai neprivalo sulaukyti nuo darymo gerų darbų.

Čia geriausias pavyzdys mums yra Jėzus Kristus, Jo apaštalai ir šventieji. Jų niekas nesulaukė nuo gerų darbų: nei persekiojimai, nei varginimai, nei plakimai, nei kitos kliūtys.

Atsiminkime, kad mes turime garbinti Dievą, Jam tarnauti, Jo valią pildyti, nežiūrint to, kiek sutiktume kliūčių.

Štai "Laive" eis aprašymas, dar dabar gyvenančios, Teresės Niemaniūtės ir jos kančių. Ji kenčia Kruvinąją Jėzaus Kančią. Ji pati apie save sako: "Ką aš galiu daryti, kad Dievas duoda man tokią malonę." Gi žmonės visaip apie tai prikalba. Netikintieji, kurie jos nematė ir nesirūpina pamatyti, vadina ją apgavike, liguista isterike ir kitaip, kiti taip sau numoja į tai ranka, tūkstančiai atkeliauja prisiziūrėti į jos kančias ir garbina

Dievą. Gi ji pasilieka kūdikiškai mylinti Dievą ir visiškai nusistačiusi pildyti Dievo valią.

Sekite visi tą aprašymą, o tai kiekvienam pagelbės.

Klaidos atitaisymas: Providence, R. I. Vajaus metu \$50.00 auką davė pp. Petras ir Marijona Bužinskai, o buvo paskelbta tik vienas Marijonos vardas. Šiuo mi atitaisome.

Kolegijos Remėjai:

Ant. Andriulionis Shenandoah, Pa.	50.00
Mot. Petrauskas Bristol, Conn...	50.00
Ieva Vaitulionienė Elizabeth, N. J.	3.00
Baltr. Miškinis Montello, Mass. ..	3.00
Valer. Kedienė Hartford, Conn.	5.00
Z. Normantienė Niagara Falls, N.Y.	3.00
Al. Mikaliunas Hillsboro, Mass...	6.00
Ona Stulginskienė Waterbury, Conn.	3.00
Ver. Lukošienė Chicago, Ill.	3.00
A. Baikauskienė Homestead, Pa.	3.00
Petr. Plepiš Philadelphia, Pa...	4.00
Pov. Vaitaitis Chicago, Ill.	5.00
R. Kamandulienė Montello, Mass.	3.00
A. Balčiūnas Aurora, Ill.	3.00
M. Mockapetris Dorchester, Mass.	3.00
F. Starodumskis Chicago, Ill. ..	5.00
Ign. Starodumskis Chicago, Ill. ..	5.00
Ap. Jarmalavičienė Montello, Mass.	3.00
Tam. Seveika Youngstown, Ohio	5.00
Pr. Lankist Dover-Fox-Croft, Maine.	3.00
Mar. Gudavičienė Rumford, Maine	5.00
Kun. T. Žilinskas Forest City, Pa.	3.00
Ona Bluvienė Bayonne, N. J. ..	3.00
Ona Pikelienė Kenosha, Wis. ..	3.00
Juoz. Pinigienė Kenosha, Wis. ..	3.00
Urš. Milkintienė Kenosha, Wis. ..	3.00
Ant. Šimkevičius W. Pullman, Ill.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

Amerikos Lietuvių Žinios.

VYTAUTO SUKAKTUVIŲ PAMINĖJIMO PLANAS.

(Šis planas priimtas Liet. Kat. Vak. Valst. 7 Konferencijoje.)

Mes Chicagos lietuviai neprivalome atsilikti nuo visos tautos, kuri visas pastangas deda, kad Vytauto jubiliejų kuo iškilmingiausia paminėjus. Mūsų sąlygos tam reikauti kur kas patogesnės, negu kitur gyvenančių lietuvių. Mes čia vietoje turime dvyliką parapijų, daugybę organizacijų, chorų, ekonominių bei kultūrinių įstaigų ir delto tas paminėjimas turi būti iškilmingas. Delto ruošiantis prie to darbo reikia sutraukti visas geriausias mūsų pajėgas. Ir mūsų organizacijos ir dr-jos, muzikai ir chorai, parapijos ir mokyklos, įmoninkai ir profesionalai — visi turėtų eiti iš vieno, kad Vytauto jubiliejaus paminėjimą padarius pilnai pasisekusi.

Vytauto paminėjimas įvyksta per iš-tisus šiuos metus, tačiau didžiosioms Vytauto iškilmėms pavedama spalio mėnesis, o ypatingai spalio 27 d., kurioje Vytautas yra miręs. Tai dienai, tokią programą ruošiamo:

1. Iškilmingos pamaldos su atatinkamais pamokslais visose lietuvių katalikų bažnyčiose.

2. Paimti didelę salę, į kurią sutilptų bent 15,000 žmonių (Kolizeumą, ar jai panašią).

3. Visų kolonijų draugijos suruošia bendrą parodavimą gatvėmis.

4. Kviečiama žymūs kalbėtojai, kaip tai, senatoriai ir kiti.

5. Organizuojama Dainų Šventė, žinoma, tą pačią dieną ir toje pačioje vietoje. Kviečiami visi Chicagos ir apylinkių chorai (o gal net ir iš Ohio ir Michigan valstybių). Bendras choras lengvai galėtų susidaryti iš tūkstančio ar daugiau dai-

nininkų.

6. Atspausdinti 25,000 Vytauto Jubiliejaus Medalių su Vytauto atvaizdu vienoje pusėje, o su Vyties — antroje. Medalius pardavinėti iš anksto po 25 centus. Kas neturės Vytauto jubiliejinio medalia, tas iškilnių dienoje negalės įeiti į salę. Šie medaliai turėtų padengti paminėjimo išlaidas, jei užtektinai didelį skaičių išanksto jų išparduotumėme.

7. Dieną ar porą dienų prieš iškilmingąjį paminėjimą pasamdyti Radijo Stotį (o jei galima ir Chain system), paleisti po plačiąją Ameriką gražų lietuvių liaudies dainų programą ir pastatyti gerą kalbėtoją anglų kalboje apie Vytautą.

8. Prieš jubiliejaus iškilmingąjį paminėjimą, spalio 9 d. (Vilniaus užgrobimo dieną) visose kolonijose surengti paskaitas iš Vytauto gyvenimo ir jo darbų.

9. Visose lietuvių pradžios ir aukštesnėse mokyklose ir-gi surengti tinkami programai su jauniems prieinamomis paskaitėlėmis.

10. Skirti dovanas lietuvių mokyklų mokiniams už geriausias jų parašytus straipsnius apie Vytautą.

11. Mūsų laikraščiai iškilmingajai jubiliejaus minėjimo dienai leidžia specialiai Vytautui pašvęstas laidas.

12. Plačiai išgarsinti Vytauto vardą ir Amerikos spaudoje, išanksto pagaminant medžiagos apie Vytautą anglų kalboje.

13. Vytauto Didžiojo jubiliejaus paminėjimo atminimui pastatyti paminklą — Amerikos Lietuvių Kolegiją, kuri Lietuvos išeivijai auklėtų Vytauto dvasios vadus, kovojančius už tikėjimą ir lietuviybę.

14. Likęs iš paminėjimo pelnas ir aukos skiriamos Vytauto fondui, kuris greittins Lietuvių Kolegijos rūmus pastatyti.

15. Prie Lietuvių Kolegijos iš to paties Vytauto fondo pastatyti atatinkamą Vytauto stovylą — paminklą.

Šiam Vytauto jubiliejaus paminėjimo darbui komitetą sudaro:

1. Parapijos organizacijų apskričiai, dr-jos, klubai, chorai.

2. Kiekviena kolonija sudaro Komite- to skyrių su reikalingomis komisijomis.

3. Kiekvienas skyrius siunčia į Centralinį Komitetą po penkis atstovus.

4. Apskričių atstovai įeina į centralinį komitetą.

5. Bažnytinių iškilnių suruošimu rūpi- nasi gerb. kunigai klebonai.

6. Šioje Lietuvių Katalikų Vakarinių Valstybių Konferencijoj nustatoma ir už- giriami planai, sukuriamas (žinoma, tik vakarinėms valstybėms) centralinis ko- mitetas.

Liet. Kat. Konferencijos Rezoliucijos.

Mes ir Amerikos Politika.

Liet. Kat. Vak. Valst. 7-toji Konferen- cija ragina lietuvius, šios šalies piliečius, aktyviau dalyvauti politiniame Jungtinių Valstybių gyvenime, kad prisidėjus prie palaikymo tvarkios valdžios, kad davus progos savo tautiečiams, norintiems ir galintiems, prasimušti į politinio veikimo priešakį. Turint galvoj, kad ši pavasarį įvyksta Chicagoje ir apylinkėse svarbūs rinkimai (Primary Election), ir kad rin- kinų sąrašuose yra ir lietuvių kandida- tai, dėl to mūsų pareiga yra kovo 11 d. užsiregistruoti, o bal. 8 d. balsuoti už lietuvius kandidatus, kad nors kartą auk- štose teisėjų ir kitose vietose turėtume savo žmonių, kurie sėkmingiau galėtų kel- ti mūsų tautos vardą ir mūsų žmonių gerovę.

Labdarybės Reikalai.

Turint galvoj, kad paties Aukščiau- siojo yra įsakyta mylėti savo artimą ir

kad mūsų tautoje gailėstingumo darbas ėjo plačia vaga, tačiau jis niekuomet ne- buvo dėl tam tikrų sąlygų sutvarkytas, Liet. Kat. Vak. Valst. Konferencija nuo- širdžiai ragina lietuvių visuomenę labiau susidomėti labdaringais darbais, remti Lietuvių R. K. Labdaringąją Sąjungą, visus jos gražius darbus ir prisidėti prie paskubinimo pastatyti našlaičių ir sene- lių prieglaudas, be kurių mūsų tautinis Amerikoje gyvenimas nebus pilnas.

Liet. R. Kat. Vak. Valstybių 7 Kon- ferencija išklausti referatų ir praneši- mų nutarė remti:

1) Lietuvių katalikišką spaudą vaka- ruose "Draugą," "Laivą," "Vytį," "Mo- terų Dirvą"; rytuose "Darbininką" ir "Garsą."

2) Šv. Kazimiero Seserų Vienuoliją, jos Akademiją ir dabar vedamą vajų.

3) Vytauto jubiliejaus Amerikos Lie- tuvių Katalikų Seimą vasaros metu.

4) Prisidėti prie kelionės į Euch. Kon- gresą ir Romą.

5) Prisidėti prie pasaulinės parodos 1933 m. Chicagoj.

6) Smerkti bolševikų žvėriškus darbus ir taipgi nutarta pasiųsti protestą prieš tokius darbus — Tautų Sąjungai.

7) Vytauto vardu steigti jaunimui klubą ir taipgi kreiptis į visuomenę pra- šant skirti dienos uždarbį organizacijos fondan.

8) Remti Moterų Sąjungos vajų.

9) Remti jaunimo organizaciją. Išrin- kta komisija iš 10 asmenų studijuoti jau- nimo klausimą: J. Bulevičius, kun. H. Vaičiūnas, kun. J. Paškauskas, kun. Bič- kauskas, kun. A. Linkus, kun. M. Švarlys, A. Rubliauskaitė, p. Manstavičius, L. Ši- mutis kun. Jurgaitis.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Ar galima Apaštalytės Maldos nariams kalbėti Ražančius už mirusį narės vyrą, kuris nepriklausė prie draugijos?
D—tė.

ATSAKYMAS. Galima ir labai gražu taip padaryti. Tai krikščioniškosios meilės darbas.

Bet jei savo klausimu norėjai sužinoti, ar yra pareiga arba priedermė kalbėti Ražančius už mirusį narės vyrą, tai jau čia kitas dalykas.

Apaštalytės Maldos Draugijos konstitucija tos pareigos neuždeda. Tuomet nėra būtino reikalo ji pildyti. Bet jei patys nariai savo liuosa valia tą pareigą užsidėjo, padarydami tam tikrą nutarimą, tuomet reikia tai pildyti.

KLAUSIMAS. Ar už tėvų nuodėmes Dievas baus jų vaikus šiame ir aname pasaulyje?
“L.” Skaitytoja.

ATSAKYMAS. Kiekvienas turės atsakyti Dievui už savo asmenines nuodėmes kitame pasaulyje.

Šiame pasaulyje tenka geriausiems ir švenčiausiems asmenims daug kentėti dėl kitų žmonių nuodėmių. Taigi ir vaikams labai dažnai prisieina kentėti dėl jų tėvų nuodėmių. Ne visuomet tie kentėjimai yra tiesioginė Dievo bausmė už kitų nuodėmes, bet kartais taip yra.

Nuodėmių pasekos ar vaisiai yra taip pikti ir kenksmingi, kad dėl jų prisieina ir jų nepadariusiems kentėti.

Taip tėvų nuodėmių kenksmingumas siekia jų vaikus, o nekartą ir vaikų vaikus.

Bet delto ne Dievas kaltas, bet žmonės, kurie neklauso Dievo, nusideda ir tuo būdu kenkia sau ir kitiems.

KLAUSIMAS. Jei narės nedalyvauja draugijos susirinkimuose ir neina “in corpore.” prie šv. Komunijos, ar joms

mirus, gyvosios, turi dalyvauti jų laidojime ir kalbėti Ražančių, ar ne?

Detroit....

ATSAKYMAS. Jei tosios draugijos konstitucija reikalauja, kad visos narės dalyvautų susirinkimuose ir skirtame laike eitų “in corpore” prie šv. Komunijos, tai jos turi pareiga tai daryti. Jei jos nepildo konstitucijos, turi būti išpėtos du, ar tris kartus. Jei tai negelbsti jos turi būti prašalintos iš draugijos. Tuomet, joms mirus, nėra pareigos dalyvauti jų laidojime ir kalbėti už jų sielas ražančių.

Jei draugija yra apsileidus, nežinūri tvarkos ir nesirūpina, ką veikia ir kokios yra jos narės, tai ji reikia taisyti.

Žinoma, jei kurios narės, gyvos būdamos, nepaisė draugijos ir gražiųjų josios darbų be jokios priežasties ir kliūčių, tai galima jų nepaisyti, joms mirus.

REZOLIUCIJA.

Mūsų Menininkai.

L. R. K. Vakarinių Valstijų Septintoji Konferencija džiaugiasi lietuvių katalikų menininkų pastangomis kelti lietuvių dainos ir muzikos meną, bet piktinasi tais katalikais menininkais, kurie dėl savo karjeros ir garbės, dėl menko atlyginimo tarauja bedievių socialistų spaudai ir draugijoms ir tuomi dedasi prie žalingos žmonių bedievybės platinimo darbo.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.